

Anička a drak, který se bál tmy

O hradním drakovi Bartolomějovi, padající hvězdě a poslední lampě, kterou musí zhasnout on sám.

Usínanka

POHÁDKA, VE KTERÉ USÍNÁŠ JAKO HRDINKA

Tahle kniha se stala jen jednou. Té noci, kdy Anička čekala na padající hvězdu, ale hrad svítil tak silně, že ji nebylo možné vidět.

HLAVNÍ HRDINKA

Anička, pět let

DOMOV

v Praze

SPOLEČNÍK

liška

REFRÉN

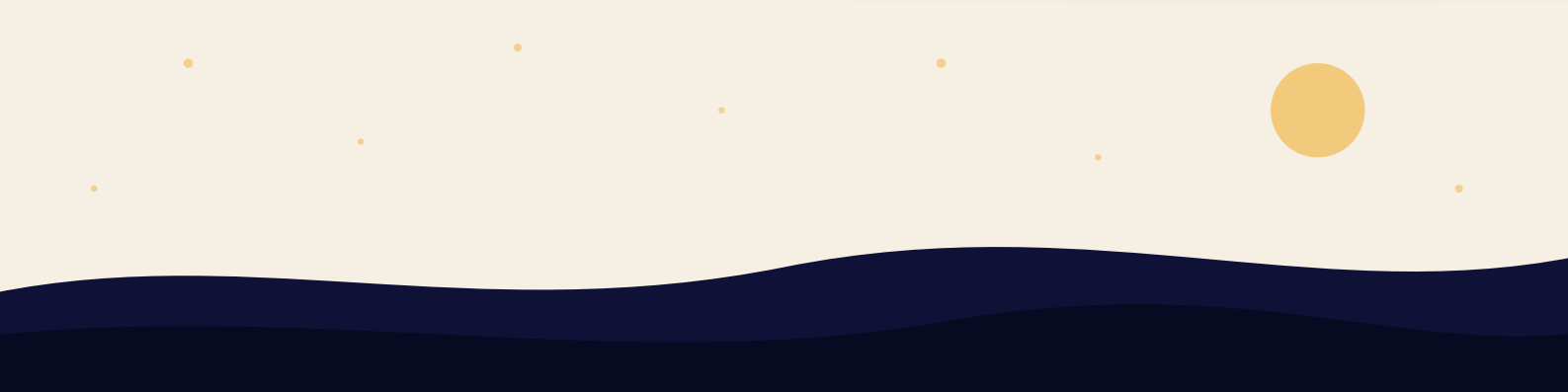
Tma je jen den, který si šel lehnout

Pro Aničku, protože ty nejkrásnější příběhy začínají doma. Máma a táta.

HLAVNÍ HRDINKA • ANIČKA

VYROBENO 8. 9. 2026

USÍNANKA • USINANKA.CZ

Anička ležela v posteli se zhasnutou lampičkou a čekala na padající hvězdu. Měla se objevit právě dnes. Jenže nad střechami v Praze zářil hrad tak silně, že nebe bylo skoro šedé. Všechna jeho okna svítila. Jedno. Druhé. Desáté. Sté. Anička chtěla hvězdu vidět, než noc skončí. „Proč tam svítí úplně všechno?“ zeptala se. Liška to nevěděla. A tak se Anička rozhodla zjistit odpověď sama.

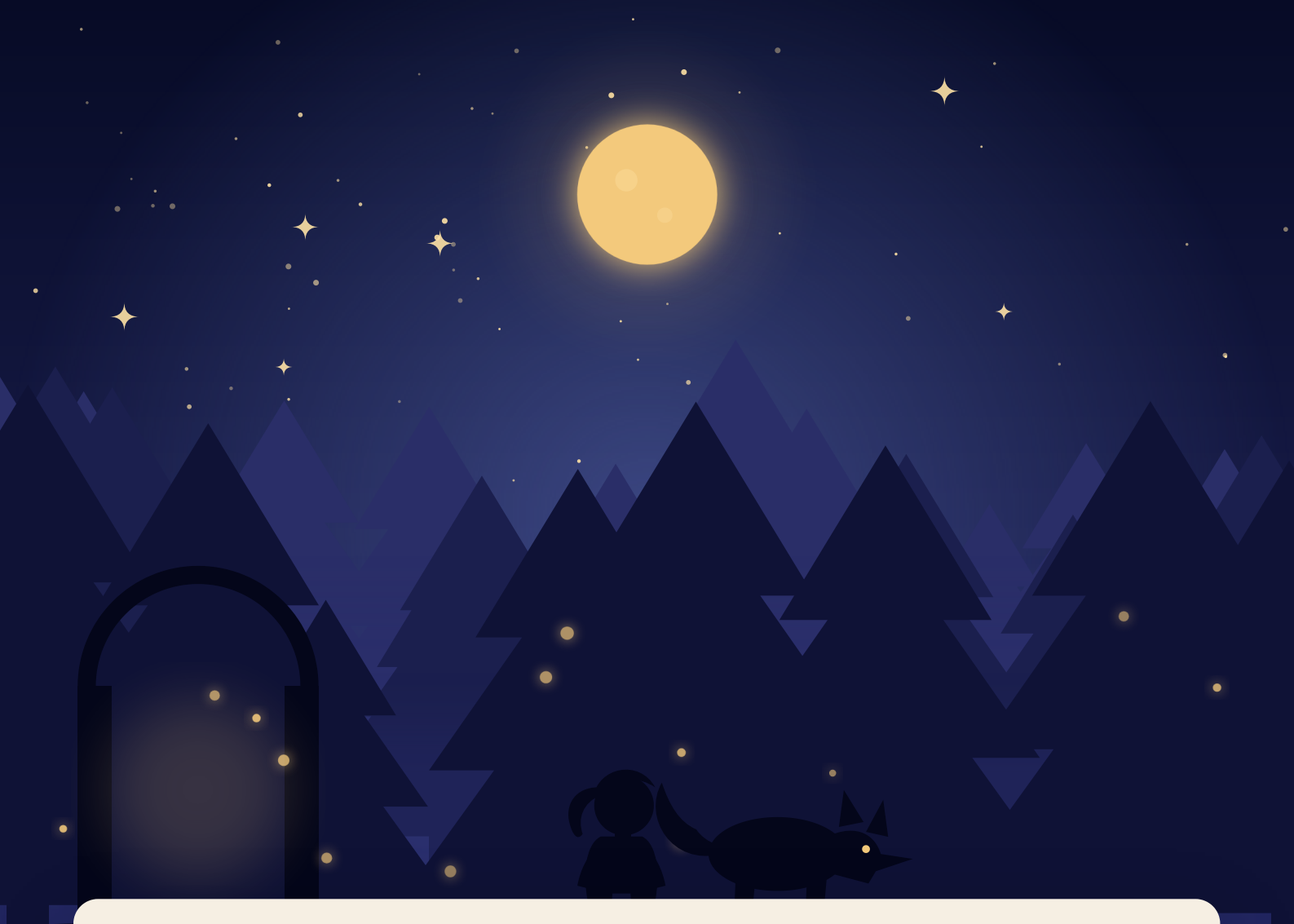

U okna bylo vidět, jak světlo z hradu leží přes celé město. Anička mohla jen čekat, jestli hvězda nebude dost jasná. Místo toho si obula ponožky a otevřela okno. Hradní záře ukazovala cestu až ke kopci. „Když poprosím, třeba zhasnou,“ řekla. Liška šla vedle ní. Nad městem byla jedna tmavá část nebe, ale právě tam hrad neposílal světlo. Padající hvězda mohla přijít kdykoli. Anička zrychlila, ale neběžela. Noc se nemá honit.

POŠEPTĚJTE Polož ruku na peřinu a udělej prstem jeden pomalý krok.

Na kamenném mostě byla uprostřed tma, kam hradní světlo nedosáhlo. Anička se zastavila. Bez lampičky a bez oken najednou neviděla na vlastní boty. „*Tma je jen den, který si šel lehnout*,“ řekla si. Neznělo to jako kouzlo. Most zůstal tmavý. Ale věta stačila na první krok. Pak druhý. Liška šla vedle. Když došli na druhou stranu, Anička věděla dvě věci: tma nezmizela a přesto se přes ni dalo přejít.

Za mostem vedla cesta mlžným lesem. Hradní světla tam mezi stromy kreslila dlouhé pruhy. Anička si všimla, že čím blíží jsou hradu, tím méně hvězd zůstává nad hlavou. Padající hvězda pořád nikde. V mlze se ozvalo hluboké vzlykání. Ne strašidelné. Spíš veliké. Anička mohla pokračovat jen kvůli své hvězdě a zvuk ignorovat. Zpomalila. „Někdo tam nechce být sám,“ řekla. To už nebyla cesta jen za zhasnutými lampami.

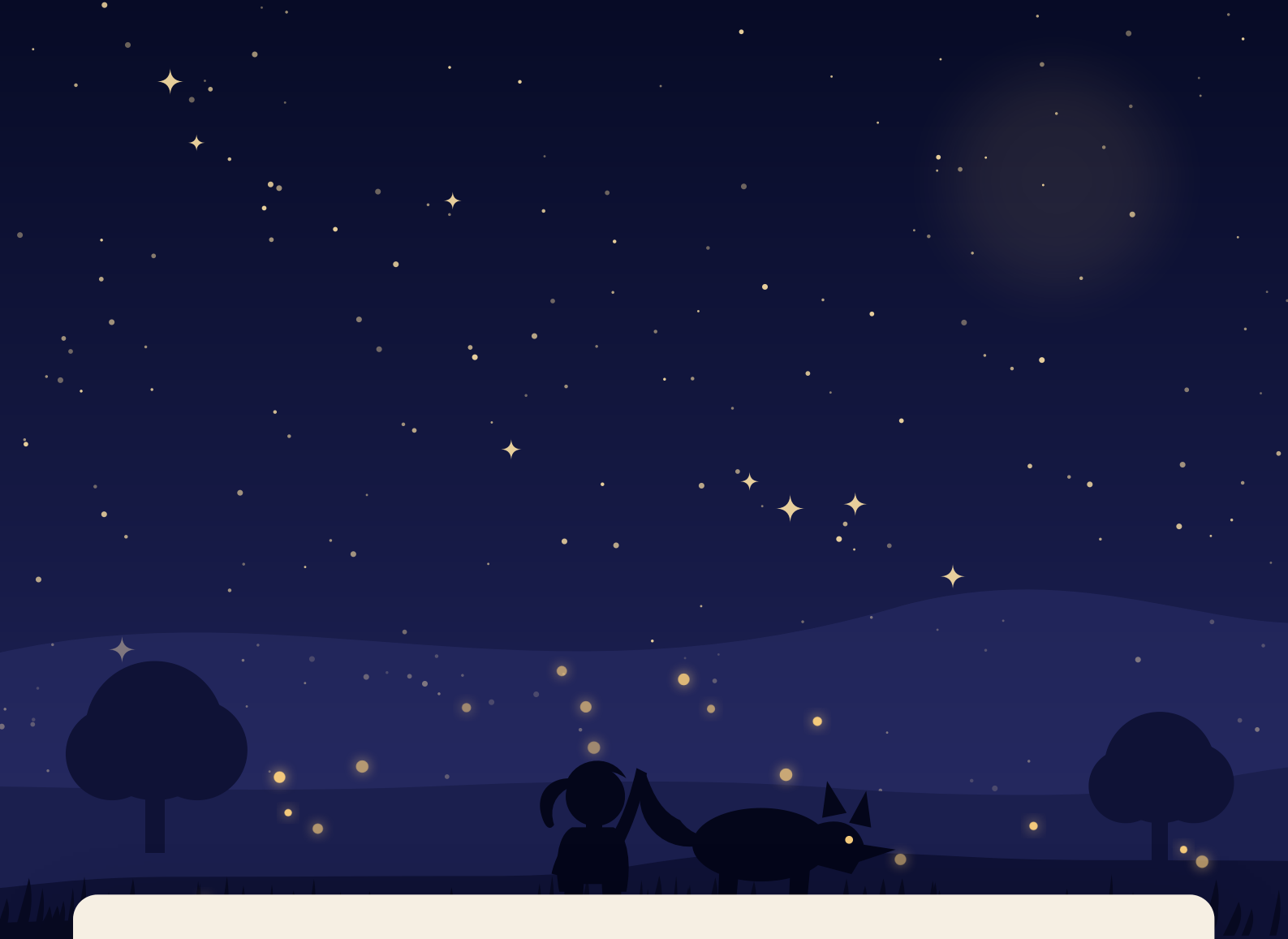

Na hradě ji čekal drak Bartoloměj. Ve všech síních měl lampy. Na stole. Na schodech. Dokonce i pod židlí. „Potřebuju, abys některé zhasl,“ řekla Anička. „Kvůli hvězdě.“ Bartoloměj se postavil před nejbližší lampu. „Ne.“ Jeho hlas duněl, ale nebyl zlý. „Když je tma, nevím, kde končí moje křídla. Připadám si, jako bych se v ní rozpustil.“ Anička poprvé pochopila, že hrad nesvítí z rozmaru. Každá lampa měla pro draka důvod.

POŠEPTĚJTE Roztáhni ruce jako dračí křídla a všimni si, kde je cítíš.

V síni zkusila Anička jednu lampu zakrýt dlaní. Bartoloměj ucukl a ocasem shodil polštář. „Vidiš?“ vydechl. „Už nevím, kde jsem.“ První pokus byl špatný. Anička lampu odkryla. Mohla počkat na hvězdu jindy. Mohla také lampy sfouknout rychleji, než by je drak stihl zapálit. Místo toho se zeptala: „Kde cítíš křídla, když zavřeš oči?“ Bartoloměj zavřel oči. Jedno křídlo se dotýkalo teplé zdi. Druhé studeného vzduchu. Byl pořád celý.

Na louce nechali svítit jedinou lucernu. Bartoloměj si lehl do trávy. Anička zhasla první hradní světlo. Drak si sáhl křídlem na zem. Druhé. Třetí. Po každém chvíli čekali. Hvězdy se vracely na nebe jedna po druhé. Poslední lucerna zůstala u Bartoloměje. Anička k ní mohla natáhnout ruku. Neudělala to. „Ta je tvoje.“ Bartoloměj dlouho dýchal. Pak ji zhasl sám. Tma zůstala. Drak také. A obě jeho křídla přesně tam, kde byla.

Za horami se objevila tenká světlá čára. A právě tehdy přes tmavé nebe přelétla hvězda. Jediná, dlouhá a jasná. Anička ji viděla. Bartoloměj také. V jejím světle se na chvíli ukázal celý dračí stín, obrovský od čenichu až po konec ocasu. „Tak velký jsem?“ zašeptal. Anička se usmála. „Minimálně.“ Hrad zůstal tmavý. Nikdo nic nerozsvítil. Padající hvězda zmizela a po ní zůstalo jen tiché nebe.

POŠEPTĚJTE Zhasni všechna malá světla a chvíli jen poslouchej tmu.

Anička se vrátila do postele. Lampička u ní byla pořád zhasnutá, přesně jako na začátku. Tentokrát už ale nečekala, jestli se na nebi něco objeví. Jedna hvězda už přišla. Liška se uložila u nohou. Na peřině ležel úzký pruh měsíčního světla a na chvíli připomínal dračí křídlo. „*Tma je jen den, který si šel lefnout*,“ zašeptala Anička. Věta pořád tmě nezrušila. Jen už to po ní nikdo nechtěl.

Bartoloměj má na hradě lampy pořád. Jen už nikdy nesvítí
všechny najednou. Tma je jen den, který si šel lehnout. A
padající hvězdy jsou odtud konečně vidět. Dobrou noc,
Aničko.

Tahle kniha existuje jen jednou.

Hlavní hrdinkou je Anička. Kniha vznikla podle toho, co o ní víte vy. Každou stranu přečtete nahlas zhruba za minutu, celou knihu asi za osm minut. Akorát na jedno večerní čtení.

POHÁDKA · ANIČKA A DRAK, KTERÝ SE BÁL TMY

HLAVNÍ HRDINKA · ANIČKA, PĚT LET

SPOLEČNÍK · LIŠKA

MĚSTO · V PRAZE

VYROBENO · 8. 9. 2026

USÍNANKA · USINANKA.CZ

TISK DOMA: FORMÁT 210 X 210 MM, NEBO A4 S PŘIZPŮSOBENÍM NA STRÁNKU.

IMPERIS STUDIO S.R.O.